

eZine

of Modern Texts in Translation

Translation
Café

August 2015

Gabriel Chifu

translated into English by
MTTLC graduate students

reviewed by
John Evan Young

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

Editor-in-Chief
Violeta Baroană

ISSN 1842-9149

Issue 149
August 2015

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLT
© The University of Bucharest

Poems by **Gabriel Chifu**
translated into English by
MTTLT graduate students
Adrian Bucur, Ecaterina Cotolan,
Ana Maria Țone, Izabela Vațe
and **Ana Maria Văduva**

Revisers:
John Evan Young
Mădălina Bănucu

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

August 2015

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poems by

Gabriel Chifu

Translated into English by

MTTLC graduate students

Adrian Bucur, Ecaterina Cotolan,
Ana Maria Țone, Izabela Vațe
and Ana Maria Văduva

August 2015

ploaia trivalentă

**ca și cum noaptea ar fi
gura închisă a unui orb**

ca și cum noaptea ar fi de fapt
gura închisă a unui orb care a murit de mult
și n-a înțeles niciodată lumina.

iar înăuntru suntem noi, captivi
în gura încleștată a orbului
mort de mult.

și când nu mai speram
gura se deschide brusc
și suntem scuipați cât colo.
însă nimerim, desigur,
în gura atunci deschisă
a unui alt orb
mort de mult.

the trivalent rain

**as if the night were
the closed mouth of a blind man**

as if the night were actually
the closed mouth of a blind man who died long ago
and never understood the light.

and inside there is us, captives
in the clenched mouth of the blind man
long ago dead.

and when we give up hope
the mouth suddenly opens
and we are spit out.
but of course, we end up
in the open mouth
of another blind man
long since dead.

și imediat în urma noastră
se-nchide implacabil
această nouă casă de întuneric.

and behind us immediately
implacably closes
this new house of darkness.

Translated by Ana Maria Țone

papirus

am făcut sul întreg peisajul -
cerul cu nori și cu câteva stele,
apoi văzduhul prin care tocmai
trecea vântul, tocmai trecea
mirosul liliacului înflorit,
tocmai trecea o umbră.

apoi strada cu biserica din apropiere
și cu casa mea (ce mă cuprindea și pe mine,
stând la masă și citind).

da, am strâns, am rulat
tot universul meu, ca pe un papirus.

iar papirusul astfel dobândit
l-am legat cu o sfoară de cânepă
și l-am pus deoparte,
la păstrat,
pentru alte vremuri.

papyrus

I rolled up the entire landscape -
the heavens with clouds and a few stars,
then the sky where the wind
was just passing, just passing
was the smell of blooming lilac
a shadow was just passing.

then the street with the nearby church
and with my house (in which I was in, too,
sitting and reading at the table).

yes, I bound, I rolled up
my whole universe, like a papyrus.

and the papyrus, thus gained,
I tied with a hemp rope
and put away,
preserving it
for other times.

Translated by Ana Maria Țone

creierul meu era legat de soare,

inima mea era legată de ocean.
coridoare largi porneau de la mine
și duceau până în bolborositoarea deltă de fraze,
până în furtuna de stele.
în loc de ochi aveam și eu, ca fiecare, raze
și vedeam deodată totul cu ele.
pelerinii imemoriali ai luminii
îmi pășeau prin artere ținând loc de sânge.
prin fața mea, fulgerător, fără să mă atingă,
treceau secolii
ca vagoanele luminate ale trenului rapid noaptea
printr-o stație mică.
iar creierul meu stătea în fotoliu
și asculta visător
(cum un nepoțel pe bunica sa la gura sobei, cândva)
basme despre
lumea-de-dincolo-a-oamenilor-născuți.

my brain was tied to the sun,

my heart was tied to the ocean.
large corridors started from me
and led towards the babbling delta of phrases,
until the star storm.
instead of eyes I also had, like everyone, rays,
and I could suddenly see everything with them.
the eternal pilgrims of light
marched through my arteries instead of blood.
instantaneously, passing before, without touching me,
the centuries unfolded
like the illuminated cars of the train at night
through a small station.
and my brain sat in the armchair
and listened dreamily
(like a little boy listened to his grandma once, at the fireside)
to folktales about
the-after-world-of-the-born-men.

Translated by Ana Maria Țone

Translation
Café

August 2015

ploaia trivalentă

a început ploaia trivalentă.
ea cade aici și deodată
în alte două lumi
unde am fi putut să trăim
și unde nu vom ajunge niciodată.

ploaia aceasta prevestitor lovește în geam
ne șiroiește pe față
aducându-ne șoapte de dincolo
și de dincolo.

arătând că în zid mereu este-o poartă.
că țărâmul dat
diferit se triplează.

am fi putut nimeri
acolo unde nu se moare
și unde nu-i noapte nici zi
iar inima-n piept

the trivalent rain

the trivalent rain started.
it's falling here and at once
in two other worlds
where we could have lived
and where we will never get.

this rain ominously strikes the window
pours down our faces
bringing us whispers from beyond
and beyond.

showing that in the wall there is always a gate.
that the land given
differently triples.

we could have ended up
where there is no death
and where there is no night nor day
and the heart in the chest

necurmat ca soarele luminează.

sau am fi putut nimeri
acolo unde fără de noroc
totul e doar umbră în mintea
celui ce plânge abstract
vărsând o singură lacrimă atât de mare
că loc
între cer și pământ chiar nu are.

shines unabated like the sun.

or we could have ended up
where without luck
everything is just a shadow in the mind
of the one who cries abstractly
shedding only a big teardrop
that doesn't
fit between sky and earth.

Translated by Ana Maria Tone

din slăvi cade un vas de cristal

un vas de cristal cu pereții vii
și subțiri ca o respirație
cade din slăvi
și se face țandări. cum să-l repar? –
eu știu că este Dumnezeu.
câte un ciob din el ajunge în mâna fiecăruia
și nimeni nu are habar
ce ține în mână.
și-n această vreme inima mea
nu bate doar pentru mine
o mulțime de persoane necunoscute
se îmbulzesc
folosindu-se de această zdrențuită inimă
pe care eu o numesc a mea.
sunt legat la ochi țin în mână ciobul de cristal
și pășesc pe treptele unei scări lichide.
nu-mi dau seama dacă urc sau cobor
pe această scară neînțeleasă.

a crystal vase falls from grace

a crystal vase with lively walls
and thin like a breath
falls from grace
and shatters. how can I fix it? –
I know that it is God.
shards from it get to be in everyone's hand
and nobody has a clue
about what they hold.
and meanwhile my own heart
doesn't beat only for me
a lot of unknown persons
rush in
making use of this ragged heart
which I call mine.
I have my eyes covered, I'm holding the crystal shard
and I'm walking on the steps of some liquid stairs.
I cannot tell if I'm going up or down
on this nonsensical stair.

Translated by Ana Maria Țone

Translation
Café

August 2015

moartea unui diamant

plouă și se-nfrigurează.
pe câmpul pustiu
un diamant gigantic stă viu
dar abia respiră:
încet-încet își dă duhul.

plouă și se-nfrigurează.
iar moartea diamantului
se petrece așa:
precum o hoardă de tătari într-o
biseriță de țară,
în ființa lui transparentă
întunericul dă buzna,
întunericul
pentru totdeauna.

the death of a diamond

it's raining and it's getting cold.
in the empty fields
a gigantic diamond is alive
but barely breathing;
slowly, it passes away.

it's raining and it's getting cold
and the death of the diamond
happens as follows:
like a horde of Tartars in a
country church,
in its transparent being,
the darkness bursts in,
the darkness
forever.

Translated by Ana Maria Văduva

Translation
Café

August 2015

o mie de sclavi aduc noaptea

se aud în depărtare, pe drum.
aşa cum liliputanii îl cărau pe Gulliver,
o mie de sclavi legaţi cu frânghii
trag după ei
un corp întunecat şi rece,
al cărui capăt nu se zăreşte.
pare un munte, dar e o noapte,
o noapte definitivă, grea.

se aude plânsetul celor o mie de sclavi
care aduc noaptea.
se apropie, se apropie,
prin ani.

e inevitabil: vor ajunge aici,
vor răsturna noaptea
chiar în inima mea.
noaptea îmi va umple inima:
se potriveşte,
are exact forma inimii mele.

a thousand slaves bring the night

you can hear them from a distance, on the road.
like the Lilliputians carried Gulliver,
a thousand slaves tied with ropes
are dragging after them
a dark and cold body,
and its end cannot be seen.
it looks like a mountain, but it is a night,
a heavy and final night.

you can hear the cry of the thousand slaves
who bring the night.
they come closer, and closer,
throughout the ages.

it's inevitable: they will arrive here,
they will overturn the night
straight into my heart.
the night will fill my heart:
it fits,
it has the exact shape of my heart.

Translated by Ana Maria Văduva

o viziune

cerurile erau căzute-n somn
apele clipeau adormite și ele.
eu mă ridicasem de la pământ,
așa suspendat dormeam și eu,
visam
un câmp nemărginit

pe care treceau miriade de furnici.
ele își croiseră cărare
printre firele de iarbă colosale,
o cărare de la Ierusalim până în creierul meu.
fiecare furnică purta în spate
câte o fărâmbă de zid.
desfăcuseră cetatea în părți infimezimale
și veneau s-o reclădească în creierul meu.

apoi a sunat ceasul, tornadă,
și ne-am trezit toți.

a vision

the heavens were deeply asleep
the waters were rippling, also asleep.
I had risen from the ground,
suspended like that I too was sleeping,
dreaming
of an unbounded field

on which hoards of ants were passing.
they had made a path
through the gigantic grass,
a path from Jerusalem to my brain.
each ant was carrying on its back
a crumble of the wall.
they had torn apart the fortress in minute pieces
and they were coming to rebuild it inside my brain.

then the clock struck, tornado,
and we all woke up.

Translated by Ana Maria Văduva

Translation
Café

August 2015

în oraşul meu nimeni n-a înviat niciodată

în oraşul meu nimeni n-a înviat niciodată.
nu ştim toţi decât să murim.

infinitul n-a intrat în vieţile noastre
precum vântul într-o casă cu geamuri deschise.

nimeni n-a fost în stare să îmbrace
ca pe o cămaşă
cerul cu stele.

zeul n-a curs, aur topit,
prin cuvintele noastre.

minciuni pitice, bani transpiraţi,
ulcere, disperări, coşmaruri.
haite de câini sălbatici
noaptea pe străzi întunecate şi sparte.
munţi tociţi, la nivelul caldarâmului.
inimi cu pânze de păianjen, inimi – şleपुरi

in my city nobody ever came back to life

in my city nobody ever came back to life.
we only know how to die.

the infinite never came into our lives
like the wind in a house with open windows.

nobody was capable of putting on
like one puts on a shirt
the starry sky.

the god didn't run, melted gold,
through our words.

small lies, money covered in sweat,
ulcer, despair, nightmare.
packs of wild dogs
at night on dark and broken streets.
timeworn mountains, at the level of the paving.
hearts wrapped in spider webs, hearts – barges

încremenite pe dune de nisip.
biserici plecate din propriile lor ziduri.
aici nimeni n-a înviat niciodată.
nimeni nu s-a lăsat răstignit pe cruce.
oraș sigilat de moarte.

stuck on sandbanks.
churches gone from their own walls.
here, nobody ever came back to life.
nobody ever let himself be crucified.
a city sealed by death.

Translated by Ana Maria Văduva

tristețe pietrificată

frumusețea s-a șters de pe chipul tău precum cerneala
din compunerea decolorată de vreme.
așa cum fac albinele miere,
de la început corpul tău secretă tristețe,
tristețe care crește, se pietrifică în ani.
pe această tristețe pietrificată locuiești tu,
doar tu,
ca într-o țară cu un singur locuitor.

vântul bate și strică peste noapte coliba de nuiele
pe care o ridici peste zi.
anii se mișcă în cerc, se întorc,
trăiești parcă într-o tiribombă cu încetinitorul, de la
copilărie la bătrânețe și înapoi, repetat.
da, s-a șters frumusețea de pe chipul tău
precum numele actorilor de pe afișul uitat sub soare și ploaie.

egală tu cu tine mereu, adâncită
în tristețea ta fără capăt.

sadness turned to stone

beauty was erased from your face like ink
from the faded composition.
like the bees produce honey,
from the start your body produced sadness,
a sadness which grows, turns to stone over the years.
you live on this stony sadness,
only you,
as if it were a country with only one inhabitant.

during the night, the wind blows and it ruins the wattle hut
which you build during the day.
the years pass in a circle, they come back,
you live as if in a ride that moves slowly, from
childhood to old age and back, repeatedly.
yes, beauty was erased from your face
like the names of the actors on a poster forgotten in the sun and
rain.

you are always equal to yourself, steeped

uiți să vorbești, uiți să vezi și să auzi,
devii transparentă, semeni cu aerul,
vrăbiile și rândunelele zboară prin tine.

in your boundless sadness.
you forget to speak, to see and to hear,
you become transparent, you resemble the air,
the sparrows and the swallows fly through you.

Translated by Ana Maria Văduva

noapte de toamnă cu ploaie și vânt

vântul smulge crucea și acoperișul
de pe turla bisericii
și trei cuvinte
dintr-o propoziție a mea despre sfârșit.
plouă peste altar
și în vorbirea mea.
privirea vie a lui Iisus pictat pe perete
și zâmbetul său trist
încep să ruginescă.
prin spărtura din vorbire intră ceața umedă
pătrunde în corpul meu
cu sângele meu se amestecă mă cucerește
ajunge până în creier
unde prinde rădăcini
și adoarme visând.

autumn night with rain and wind

the wind tears the cross and the roof
off the top of the church's belfry
and three words
from one of my sentences about the end.
it rains over the altar
and in my speech.
Jesus' lively look, painted on the wall,
and his sad smile
begin to rust.
the wet fog enters through the crack in my voice
penetrates my body
it merges with my blood and it conquers me
reaches my brain
and there it takes root
and goes to sleep, dreaming.

Translated by Ana Maria Văduva

a înghețat lumea

până în lava vulcanului
până în ochii sfinților pictați pe biserici
până în sunetele care ies din clopote.

gândul cade se scufundă –
bănuț pe fundul oceanului.
mai bate nu mai bate
inima transparentă a gândului?
în adânc în adânc îngropat este gândul
cum e îngropată bucuria în creierul
pruncului care se va naște peste o sută de ani.

din icoane din versuri din raze
a fost smuls infinitul.
de peste tot: smuls
adunat gram cu gram și silit
să se restrângă în sine
până la dimensiunile unui punct.

the world has frozen

to the lava of the volcano
to the eyes of saints painted on church walls
to the sounds which come out of bells.

the thought is falling, sinking –
a coin at the bottom of the ocean.
is the translucent heart of the thought
still beating, or not?
in the abyss, in the abyss the thought is buried
as is the joy buried inside the brain
of the innocent, who will be born in a hundred years.

from icons from verses from sun rays
the infinite was pulled.
from everywhere: pulled
collected gram by gram and forced
to confine within itself
to the size of a dot.

iar punctul a fost aruncat la întâmplare
într-o propoziție oarecare
din caietul unui școlar cam nătâng.

and the dot was thrown randomly
into some sentence
in a silly scholar's notebook.

Translated by Izabela Vașe

Translation
Café

August 2015

mama

cu mulți ani în urmă
cineva a pornit spre mine înotând
printr-o lacrimă.

așa își caută drumul spre mine înotă
ținându-și respirația
trece din lacrimă în lacrimă
se apropie.

abia aștept
când va ajunge aici
în lacrima aceasta ca
o mănăstire de apă
și va ieși la suprafață
abia aștept să-i văd
chipul.

mama

many years ago
someone started swimming towards me
in a tear.

she's making her way towards me swimming
holding her breath
she's moving from tear to tear
she's coming closer.

I cannot wait
for her to get here
in this tear like a
monastery made of water
and emerge to the surface
I cannot wait to see
her face.

Translated by Izabela Vațe

elegie pentru o farmacistă

ulcerotratul, acele pastile cafenii,
brusc a dispărut din farmacii.
cum piere o ploaie repede înghițită de pustiul fierbinte.
milioane de pastile luate după masă, cu puțină apă,
în milioane de case. gastrite
și ulcere pe fond nervos, fir-ar să fie,
în vremea noastră mai e cineva
care să fi scăpat de asta?
de-ar fi sociolog câte ar înțelege farmacistă
după cantitatea de medicamente vândută
și, mai cu seamă, după cantitatea cerută.
și câte ar putea ea să spună. dar nu este.
este doar farmacistă.
stă însingurată la ghișeul ei,
tricotează și plânge.
lacrimile ei sunt invizibile. pulovărul împletit
e de abur, un pulovăr
pentru o fantasmă care bate la ușă
în fiecare seară, târziu, după ora închiderii.

elegy for a pharmacist

ulcerotrat, those brown pills,
has suddenly disappeared from pharmacies.
like a sudden rain hastily swallowed by the hot desert.
millions of pills taken after a meal, with a little water,
in billions of homes. gastritis
and stress-related ulcers, damn it,
is there anyone nowadays
who has evaded them?
if she were a sociologist, the pharmacist would understand plenty
based on the quantity of medicines sold
and, moreover, on the quantity asked for.
and much more would she be able to say, but she isn't one.
she's just a pharmacist.
she sits alone behind her counter,
knitting and weeping.
her tears are invisible. the knitted sweater
is made of steam, a sweater
for a ghost who knocks at the door
every evening, late, after closing time.

invizibil croșetează și plânge.
vântul intră în farmacie, răstoarnă flacoanele,
sticluțele goale, pe rafturi. ca rădăcina măslinului
în pământul Eladei,
pătrunde în pieptul ei toamna și crește,
răvășindu-i nervii. niște foarfeci uriașe
taie orașul în panglici lungi, cenușii.

she's knitting invisibly and weeping,
the wind enters the pharmacy, overturning the medicine bottles,
the empty vials on the shelves. like the root of an olive tree
in the soil of Elada,
it enters her chest in autumn and grows,
disheveling her nerves. a huge pair of scissors
cuts the town into long, brown ribbons.

Translated by Izabela Vașe

soarele invers, care îngheață

te visai în ceruri și ești aici:
seară de februarie, cămăruță rece, provincială.
strop cu strop
din corpul tău se scurge lumina.
ca o hemoragie ciudată, de neoprit.
așa cum ai extrage cu un magnet pilitura metalică
din praf sau din rumeguș,
s-a despărțit de tine lumina.
rămâi o schelă năruită, o grădină în care înfloresc
foșnitor golurile.
te privești în oglindă: nu se cunoaște nimic.
bei o cafea (în amestec), și știi exact – ești stins,
ești o casă a cenușii.
vântul aruncă în geamuri cadavrele unor divinități
fragile, de aer.
ești stins, ești o firimitură de pustiu, ești
centrul singurătății.

ești soarele invers, care îngheață.

the upside-down Sun, which freezes

you imagined yourself in heaven and you are here:
February evening, cold, provincial room.
drop by drop
the light is dripping from your body.
like a strange, unstoppable haemorrhage.
like you extract the metal dust with a magnet
from a pile of dust or sawdust,
the light has separated from you.
you remain a fallen scaffold, a garden where voids
bloom, rustling.
you watch yourself in the mirror: nothing is recognizable.
you drink a coffee (mixed), and you know exactly – you are dead,
you are a house of ashes.
the wind throws at your windows the dead-bodies of some
fragile, made-of-air divinities.
you are dead, you are a crumb of desert, you are
the centre of loneliness.

you are the upside-down Sun, which freezes.

Translated by Izabela Vașe

Translation
Café

August 2015

**oraşul s-a dezechilibrat,
s-a înclinat un pic din cauza noastră**

te aşteptam în garsoniera de la marginea oraşului.
(de sub fereastră câmpia îşi începea
monologul de ierburi.
iar vântul,
vântul era totdeauna nelipsit,
gata să şteargă urmele dragostei noastre.)

cu puţină cafea te-aşteptam, cu vreo sticlă
de vin aromat.
veneai. îndată, corpul tău liber
inducea în lucruri o indescifrabilă energie.
soba se încălzea. cu un miros tare şi proaspăt
se încărcau margaretele ofilite din vază.
lampa veche şi prăfuită lumina drăceşte parcă
se aprinsese-n ea un foc mare. versurile tipărite
din cărţi înviau,
săreau din bibliotecă, începeau să se spună singure.
îmi plăceau

**the town has lost its balance,
it's leant down a little because of us**

I was waiting for you in the studio flat, on the outskirts of town.
(the plain was starting its herbal monologue
under the window.
and the wind,
the wind was ever-present,
ready to erase the traces of our love.)

I was waiting for you with some coffee, with a bottle
of flavoured wine.
you would come. immediately, your free body
would instil an indecipherable energy into everything.
the stove would heat up. the withered daisies in the vase
would fill up with a strong and fresh perfume.
the old and dusty lamp brightened the room devilishly
as if a great fire had lit up inside of it. the printed verses
from the books were coming to life,
jumping from the bookcase, they were starting to tell themselves.
I liked

gleznele tale, degetele, pulpele și
sânii, ochii, buzele, surâsul,
cum beai și cum sărutai, cum tăceai,
vibrația inimii tale. navigator eram
norocos printr-un labirint de parfumuri,
de melodii și de raiuri. cred că orașul s-a dezechilibrat,
s-a înclinat un pic din cauza noastră: era mai
greu în dreptul nostru, căci ni se adunau în jur
mai multe flăcări, mai multă plăcere, mai multă
lumină, mai mult mister, mai multă poveste.
când plecai
mă uitam după tine cu mii de ochi:
ai mei, ai furnicii, ai tramvaiului (are, de
bună seamă, și tramvaiul vedere), ai ploii care
te prindea pe drum, ai lunii.
cu ochii furnicii
te zăream uriașă, neînțeleasă, planetară,
cu ochii tramvaiului te zăream stingheră și chiar
urâtică (fiindcă, vai, nu miroseai deloc a benzină și
nu erai făcută din metal),
cu ochii ploii te zăream sporit, într-un noian

your ankles, your fingers, your calves and
your breasts, eyes, lips and smile,
the way you drank and kissed, the way you were silent,
the vibration of your heart. I was a sea captain
lucky in a labyrinth of perfumes,
of melodies and heavens. I think the town has lost its balance,
it's leant down a little because of us: it was
difficult around us, because there gathered
more flames, more pleasure, more
light, more mystery, more story-telling.
when you would leave
I would look for you with thousands of eyes:
mine, the ant's, the tram's (the tram has,
no doubt, a view), the rain's, which
would catch you on the road, the moon's.
through the eyes of the ant,
you seemed huge, misunderstood, spherical,
through the eyes of the tram, you seemed lonely and even
graceless (because, oh dear, you didn't smell like gas at all and
weren't made of metal),
through the eyes of the rain, you seemed enhanced, like an

de chipuri inoxidabile (câte unul pentru
fiecare strop),
cu ochii lunii păreai o agrafă
cu care ea ar fi vrut să-și strângă părul.

avalanche of inoxidable faces (one for
each drop),
through the eyes of the moon, you seemed a hair-clip,
with which it would have wanted to pin its hair.

Translated by Izabela Vațe

întreaga lumină neagră a poemului dintâi

acest poem este scris peste altul,
pe care l-am șters; inima celui dintâi
încă mai bate, respirația lui încă vie
se amestecă șuierător în respirația noului poem.
acest poem vesel s-a înălțat triumfalist
peste tăcerea primului poem, făcut din suspine:
ca și cum temelțiile unei biserici
până la acoperiș ar deveni cafe-bar.
acest poem râde în hohote, moare de râs
ca să acopere asurzitorul bocet mut
al poemului de sub el – și nu reușește.
gura se deschide, se mișcă pentru a rosti
da și se aude nu. prin soarele auriu
din poemul aflat la vedere
nestăvilită se revarsă întreagă lumina neagră
a poemului dintâi, îngropat.

the whole dark light of the first poem

this poem was written over another one,
which I erased; the heart of the first one
still beats, its breath, still alive,
mingles hissing with the breath of the new poem.
this happy poem has arisen triumphantly
over the silence of the first poem, made of sobs:
as if a church, from its foundation
to its roof, would turn into a coffee bar.
this poem is laughing itself into fits, it's laughing itself to death
to cover the deafening silent sob
of the poem under it – but it doesn't succeed.
its mouth opens, its lips are moving to say
"yes", but only a "no" is heard. through the gold sun
belonging to the poem exposed to view
the whole dark light of the first, buried poem
is spilling unfettered.

Translated by Izabela Vațe

Translation
Café

August 2015

oraşul papagalilor

în staţia de tramvai zăresc
doi papagali stând de vorbă (ce surpriză, de mult
n-am mai văzut papagali): poartă o conversaţie
atât de inteligentă!

curând apare încă un papagal –
şi el are idei originale.
plouă mărunţ. este seară.
o seară pe care vântul o leagănă
ca pe o cămaşă umedă pusă pe sârmă,
la uscat. soseşte tramvaiul.
din el coboară o mulţime de papagali.
strada se umple de papagali.
au ieşit de la cinema sau de la şedinţă.
toţi vorbesc tare, îşi comunică veseli atâtea
şi atâtea idei noi, profunde,
papagaliceşte.

fir-ar să fie, te pomeneşti că am nimerit

the town of the parrots

I see at the tram stop
two parrots chatting (what a surprise, it's been a while
since I've seen parrots): they are having such
an intelligent conversation!

soon another parrot shows up -
he, too, has original ideas.
it's drizzling. it's evening.
one of those evenings that the wind tosses
like a wet shirt left hanging
to dry. the tram is coming.
a pandemonium of parrots is getting off it.
the street is filling with parrots.
they have come out of the cinema or a meeting.
they speak so loudly, they tell each other cheerfully so many
new, profound ideas,
in parrot language.

god dammit! I daresay I ended up

tocmai în oraşul papagalilor din ţara papagalilor?
mă uit cu luare aminte şi observ că, într-adevăr, aici
fiecare lucru nu este lucrul însuşi,
ci o copie la indigo a lui;
mintea gândeşte şi becul luminează după cum
ordonă o bandă de magnetofon.

la dracu', e chiar oraşul papagalilor şi sînt vîrât
până peste cap în lumea lui! simt
cum îmi cresc pene colorate, aripioare şi cioc,
în vreme ce inima şi creierul dispar ca un fum,
strigându-mi paiată, nu mai ai nevoie de noi!

in the town of parrots from the country of parrots.
I look attentively and notice that, indeed, here
each thing is not the thing itself,
but a carbon copy of it;
the mind processes and the bulb lights up
to the command of a magnetic tape.

darn! this is the town of parrots and I am
up to my elbows in it! I feel
how my colourful feathers, wings and beak are growing,
whilst my heart and my brain vanish like smoke.
calling me "zany", we are no longer needed!

Translated by Izabela Vaţe

povestea celor trei frați nedesăvârșiți

erau trei și doar un ochi le dăruise zeul.
îl purta primul.

i-a condus lângă izvor, unde se odihnește inorogul,
unde sufletul se-mbată de un vin parcă-i ceresc.
acolo, în puritate, de lumina orbitoare
ochiul, singurul, vai, li s-a stins.

erau trei și doar o gură le dăruise zeul.
o purta al doilea.

i-a condus lângă izvor, unde se odihnește inorogul,
unde sufletul se-mbată de un vin parcă-i ceresc.
acolo, în puritate, de muzica fără seamăn,
graiul, singurul, vai, și-au pierdut.

erau trei și doar o inimă le dăruise zeul.
o purta al treilea.

i-a condus lângă izvor, unde se odihnește inorogul
unde sufletul se-mbată de un vin parcă-i ceresc.
acolo, în puritate, de prea marea bucurie
inima, singura, vai, le-a amuțit pe veci.

the story of the three imperfect brothers

they were three and the god had given them only one eye.
the first one wore it.

it led them near the spring, where the unicorn rests,
where the soul gets drunk on heavenly wine.
there, in purity, from too much blinding light,
their eye, their only one, oh dear, it died.

they were three and the god had given them only one mouth.
the second one wore it.

it led them near the spring, where the unicorn rests,
where the soul gets drunk on heavenly wine.
there, in purity, from too much unmatched music,
their voice, their only one, oh dear, it was lost.

they were three and the god had given them only one heart.
the third one wore it.

it led them near the spring, where the unicorn rests
where the soul gets drunk on heavenly wine.
there, in purity, from too much happiness,
their heart, their only one, oh dear, it went silent forever.

Translated by Izabela Vațe

suntem mai mulți în acest trup

suntem mai mulți în acest trup.
toți răspundem la același nume, toți ne înfățișăm
sub același chip,
dar suntem diferiți.

eu, cel care scrie acest poem, sunt doar unul dintre ei.
n-aș putea spune că-i cunosc pe ceilalți și că
ne înțelegem frățeste.

ne îmbulzim toți aici, pe petecul de pământ al
acestui trup,
facem orice ca să cucerim spațiu vital,
să cucerim scena, microfonul
și, dintre noi, nu știu, nu știu
cine va izbândi.
n-avem reguli, n-avem respect,
ține fiecare să răzbată la suprafață și atât,
să i s-audă vocea, cu orice preț.
cât mai tare, tunător.

we are more than one in this body

we are more than one in this body,
we all answer to the same name, we all present ourselves
with the same face,
but we are different.

I, the one who writes this poem, am just one of them.
I couldn't say that I know the others and that we
understand each other as brothers do.

we crowd here, on this plot of land of
this body,
we do everything to conquer vital space,
to conquer the stage, the microphone
and I don't know, I don't know who
among us will succeed.
we have no rules, no respect,
each one of us wants to reach the surface and that's it,
to make his voice heard, at any cost.
as loud as possible, thundering.

nu știu, nu știu cum se va termina istoria asta
încurcată,
cearta asta dintre noi.
nu știu nici cât am să-i mai suport pe toți acești
colocatori imposibili
și nici cât au să mă mai îngăduie ei.

ar vrea să mă calce-n picioare, simt.
aș vrea să-i arunc peste bord, recunosc.
iar cearta încet-încet se schimbă-n măcel.
un măcel care nu se încheie niciodată.
un măcel care nu cruță pe nimeni,
în care nu pierе nimeni
și-n care nimeni nu iese învingător.

I don't know, I don't know how this intricate history
will end,
this fight between us.
I neither know how long I can put up with these
unbearable cohabitants,
nor how long they can put up with me.

they want to trample me, I feel.
I want to cast them overboard, I admit.
and the quarrel turns into a massacre step by step.
a massacre which never ends.
a massacre which spares no one,
in which no one dies
and from which no one comes off victorious.

Translated by Izabela Vațe

Translation
Café

August 2015

utopie cu trandafirul gigantic

am sădit în curte zece butași de trandafir.
n-au crescut toți la fel:
și ei, ca oamenii.

câțiva s-au înălțat peste măsură,
alții au rămas firavi.
unul însă iese din orice așteptare.

rădăcinile lui
s-au adâncit în pământ, inimaginabil,
poate au nimerit
drumul spre centrul lumii,
poate cu filonul norocos de acolo
se hrănesc fără sațiu.

aproape ți se face teamă
când privești trandafirul:
ramurile sale
au scoarța crăpată, sunt pietrificate,

utopia with the giant rose

I planted ten rose cuttings in my garden.
but they didn't grow in the same way:
they, too, are just like people.

some of them grew in height beyond measure,
others remained frail.
however, one of them is beyond all expectations.

its roots
have deepened unimaginably in the soil
maybe they hit upon
the way to the centre of the world,
maybe they feed greedily
from the lucky aquifer there.

you almost become afraid
when you look at the rose:
its branches
have split bark, they are petrified,

pare un arbore secular trandafirul,
se aude cum urcă seva prin el
ca un fluviu răsunător.
și are mii de flori,
a devenit enorm, de necuprins,
curând
nu va mai încăpea în curte,
va fi mai înalt
decât casa:
va fi cât o țară.
da, va fi cât o țară trandafirul din grădina mea,
un regat de arome.
când va bate vântul, valurile de miresme
vor lovi zidurile casei
și casa se va clatina,
vor sparge ferestrele,
pe noi ne vor ridica
și ne vor duce departe,
pe drumuri neîncercate.

the rose looks like a secular tree,
you can hear the sap ascending through it
like a reverberating river.
and it has thousands of flowers,
it has become enormous, immeasurable,
soon
it won't fit in the garden,
it will be taller
than the house:
it will be the size of a country.
yes, the rose in my garden will be the size of a country,
a kingdom of perfumes.
when the wind blows, the waves of fragrances
will hit the walls of the house
and the house will shake,
it will break the windows,
and it will lift us
and take us away,
to unwalked paths.

Translated by Izabela Vațe

Translation
Café

August 2015

vecinul meu de peste drum de la Craiova

vinde cârnați.
a câștigat o grămadă de bani din asta și a cumpărat
bucata de pământ pe care și-a ridicat casa.
o casă scumpă și neinspirată.
dar nu despre casă

e vorba aici: ci despre curtea lui,
pe care o udă tot timpul.
nu-l cunosc mai deloc, ne salutăm
și atât, dar
îl trec în poemul acesta
fiindcă toată ziua bună ziua
își udă curtea cu flori. l-am văzut
dimineața în zori făcând asta
și l-am văzut noaptea târziu.
chiar și când ploua
el nu-și abandona îndeletnicirea, ținea calm furtunul și
stropea conștiincios florile,
fără să-i pese de apa venită din cer.

my neighbor from across the street in Craiova

sells sausages;
he's made a lot of money out of this and has bought
the strip of land upon which he built his house.
an expensive and uninspired house.
yet the house

isn't the point here: but his yard,
which he waters all the time.
I barely know him, we just greet each other
and that's it, but
I mention him in this poem
because all day long
he waters his flower yard. I've seen him
doing this at dawn
and I've seen him late at night.
even when it rained
he didn't abandon his work, he calmly held his hose and
conscientiously watered his flowers,
with no regard for the water pouring from the skies.

sunt convins că nu citește poezie. și de aceea
nu-l interesează
că poemul acesta a crescut în jurul său
precum schitul în jurul sihastrului,
nu-l interesează
că eu l-am închis definitiv în poemul acesta
ca pe un bănuț de aur.
etern și absurd, el își udă cu strășnicie
curtea. cred că în copilărie a trăit într-un loc
pârjolit de arșiță. și mai cred că într-o noapte
a visat paradisul așa: o curte pe care o ții verde
stropind-o cu furtunul.
iar acum a pătruns cu pași răsunători în acel vis al său
și trăiește netulburat acolo.

I am certain that he doesn't read poetry. and that's why
he doesn't care
that this poem has grown around him
like skete around a hermit,
he doesn't care
that I've forever enclosed him inside this poem
like a gold coin.
eternally and absurdly, he rigorously waters
his yard. I think that in his youth he lived in a
scorched place. and I also think that one night
he dreamt paradise like this: a yard that you maintain green
by watering it with a hose.
and now he's treaded with echoing steps inside that dream of his
and lives there unstirred.

Translated by Adrian Bucur

Translation
Café

August 2015

știi, zicea el, orice-ai încerca

moartea tot te ia prin surprindere,
poți tu să tocești toată ziua la materia asta,
tot n-ajungi s-o înveți, tot ageamiu rămâi,
tot repetent sfârșești.

și când rostea propozițiile astea râdea în hohote,
iar ochii lui străluceau înnegurați
și lua de pe masa din cârciumă paharul mare de-o litră
plin ochi cu votcă proastă sau cu ce se nimerea
și-l dădea peste cap cu sete
și pe urmă cerea încă unul.

dar tu ce faci mereu aici, în cârciumă,
te pregătești de întâlnirea cu ea, tocești? exclamam eu
văzând cum singur se nenorocește,
vesel și parcă de bună voie.
era ca și când chema moartea, ca și când nu mai răbda
să stea departe de ea. (iar ea, de altfel,
i-a și ascultat chemarea, a venit într-un suflet,

you know, he used to say, no matter what you do

death still catches you by surprise,
you can bone up on this subject all day long,
you still won't end up learning it, you'll still be a rookie,
you'll still end up a wash-out.

and when he uttered these sentences he would laugh his heart out,
and his eyes would shine mistily
and from the pub table he would grab the big litre glass
filled to the brim with cheap vodka or whatever
and he would thirstily quaff it
and ask for another afterward.

but what are you always doing here, in the pub,
preparing to meet her, are you boning up on it? I would cry out
seeing as he undid himself,
happy and willful even.
it was as if he was beckoning death, as if he could no longer wait
to be with her. (and she, too,
gave heed to his call, hastily came,

cu el să se contopească!)

păream zdrobit atunci, de mult, când
întârziam cu el la povești
despre moarte.
de fapt, suferința lui nu m-atingea deloc,
foarte tânăr pe vremea aia, mă simțeam
la adăpost. invulnerabil.
eram un ins care vorbește despre ger și viscol
așezat în fotoliu, la gura sobei.

to mingle with him!)

I looked devastated back then, long ago, when
I would linger with him telling stories
about death.
in fact, his suffering wouldn't faze me at all,
very young back then, I felt
safe. invulnerable.
I was a guy that talked about frost and blizzards
while seated in an armchair, near the hearth.

Translated by **Adrian Bucur**

Translation
Café

August 2015

am întâlnit într-o cârciumă un ins

care se lăuda că el poate să extragă
sucul dintr-o portocală
fără să se simtă, cu o seringă:
fructul pare neatins pe dinafară,
dar e gol pe dinăuntru.

la fel și eu:
toată ființa
mi s-a scurs din acest corp.
el bate străzile și orașele,
vorbește,
se agită,
singur,
fără mine.

nu am habar unde am ajuns,
nu am habar ce s-a ales de mine,
dar în acest corp nu mai sunt,
sunt în altă parte.

in a pub I met a guy

who bragged that he could draw
the juice out of an orange
imperceptibly, with a syringe:
the fruit looks undamaged on the outside,
but is empty on the inside.

and so am I:
all of my essence
has poured out of this body.
it roams the streets and cities,
it speaks,
it frets,
on its own,
without me.

I have no idea where I've ended up,
I have no idea what's happened to me,
but I am no longer in this body,
I am somewhere else.

fruct fără miez,
nor fără ploaie,
ochi fără imagini,
mare fără apă,
povestire fără verbe,
biserica fără rugăciuni,
lumânare care se consumă, dar e stinsă
și are flacăra altundeva.

trebuie, trebuie, trebuie
să pornim
și eu și corpul meu
unul în căutarea celuilalt,
să ne-adunăm la loc,
să se întorcă flacăra în lumânare
ploaia în nori
și verbele-n povestire.

a fruit with no core,
a cloud with no rain,
an eye with no images,
a sea with no water,
a story with no verbs,
a church with no prayers,
a candle that burns, but is out
and has its flame somewhere else.

we have to, we have to, we have to
start
both I and my body
looking for each other,
to reunite,
to make the flame return to the candle
the rain to the clouds
and the verbs to the story.

Translated by Adrian Bucur

**băusem toată noaptea.
dar oricât am fi băut**

tot era puțin pe lângă setea noastră.
eram cum eram. duhneam.
parcă o turmă de porci
ni se strecurase în inimioare
și acolo
se tăvălea fericită prin noroi.
întunericul ne ieșea prin
toți porii. șiroia din noi.
doldora eram așadar
de duhoare și de întuneric.
ca o pungă doldora de galbeni și de arginți.

eram cum eram. nu mai puteam
să schimbăm nimic. chelnerița,
pulbere și ea, chiar a pus punctul pe i:
sunteți niște porci. și eu, alături de voi.
i-am dat dreptate, n-aveam încotro,
și ne-am comportat ca atare:

**we'd drunk all night.
but no matter how much we would've drunk**

it still wouldn't have quenched our thirst.
we were as we were. we reeked.
it was as if a sounder of swine
had infiltrated our little hearts
and there
they were happily wallowing in the mud.
we were sweating
darkness. it trickled.
thus we were riddled
with reek and darkness.
like a bag riddled with gold and silver coins.

we were as we were. we could no longer
change anything. the waitress,
smashed herself, put her finger on it:
you are pigs. and I, as well.
we acknowledged, having no other choice,
and behaved as such:

precum turma aceea de porci bineștiută
am luat-o la goană
spre prăpastie. ne-am aruncat.
dar nu ne-am făcut praf.
n-am dat ortul popii. n-am pățit nimic.

s-a întâmplat ce se întâmplase
și în alte rânduri: n-aveam cum să cădem
fiindcă noi eram, în același timp,
și cei care se azvârliseră în gol
dar și prăpăstia în care ar fi trebuit
să se petreacă prăbușirea.

as that well-known sounder of swine
we started running
toward the abyss. we jumped.
but we didn't bust.
we didn't kick the bucket. we were alright.

what happened was what had happened
times before: we could not fall
since we were, at the same time,
both those who had thrown themselves into the abyss
and the abyss inside which
the fall should have taken place.

Translated by Adrian Bucur

moartea se rupe în mii de stropi, ca ploaia

și pe mii de drumuri intră în tine.
de neoprit.

la sfârșit, vei fi plin de ea, precum burduful
de vinul tare.

atunci vei vrea să spui ceva memorabil,
o singură propoziție care să rămână
despre singura ta viață (căci, bănuiești,
pentru tine nu există loc în cer!).

despre singura ta viață petrecută aici,
în universul acesta simplu și incomprehensibil,
în ținutul durerii,
cu munți sumbri, crescuți răsturnat, spre adânc,
pe care ai fost pus să-i urci,
cu fluvii de fier
pe care ai fost pus să le treci înot.

death shatters to thousands of drops, like rain

and it enters you in thousands of ways.
unstoppable.

in the end, you'll be full of it, like bellows are full of
strong wine.

then you'll wish to say something memorable,
a sole sentence that will linger
about your sole life (for, you suspect,
there is no place in heaven for you!).

about the sole life spent here,
in this simple and incomprehensible universe,
in the land of pain,
with bleak mountains, grown overturned, toward the depths,
that you had to climb
with iron streams
that you had to swim across.

vei vrea să spui o singură propoziție care să rămână.
dar ai să-ți dai seama că, dintr-dată,
toate limbile pământului ți-au devenit necunoscute.
și n-ai să mai poți vorbi. nu vei mai ști decât
să taci.

însă tăcerea ta va fi pe deplin înțeleasă, ca vorbire,
de stelele licărinde,
de adierea serii,
de câmpul cu ierburi uscate.

you'll wish to say a sole sentence that will endure.
but you'll realize that, suddenly,
all the languages of the earth have become foreign to you.
and you will no longer be able to talk. you will only know
silence.

but your silence will be wholly understood, as talking,
by the shimmering stars,
by the evening breeze,
by the field with withered herbs.

Translated by **Adrian Bucur**

o viziune

mă opresc pe marginea drumului,
mă uit la mine cum trec
și izbucnesc în plâns de ceea ce văd.

văd un băiat care stă
pe malul unei ape mari cu ochii ținți în zare
și spune cândva am să ajung dincolo.

văd un bărbat încă tânăr care aleargă în zori
să prindă tramvaiul aglomerat
și spune am ajuns în altă parte decât voiam
la plecare.

văd un vârstnic la capătul puterilor care e gata-gata
să cadă pe stradă
și spune totdeauna ajungem în același loc,
unde se cuvine.

îi văd și îi aud pe toți trei
și pe alții la fel ca ei.

a vision

I stop at the edge of the road,
I see myself passing by
and I burst into tears at what I see.

I see a boy that stands
on the bank of a high water staring at the horizon
and saying one day I'll get to the other side.

I see a man still young who runs at dawn
to catch the crowded streetcar
and says I've ended up somewhere else than I planned to
when I left.

I see an old man at his last shift who is ready
to fall down on the street
and says we always end up in the same place,
where we ought to.

I see and hear all three of them
and others just like them.

dar ei, pe mine, nu.

m-am oprit pe marginea drumului
și-i privesc. de fapt, pe mine
mă privesc, cum trec.

dau să-i ating, să-i mângâi, să-i încurajez.
însă ei dispar. ciudat,
după ei, dispar și eu, imediat.

dispărem toți în gura căscată a monstrului abstract.
în punga cu vacuum. în trapa timpului.
în gheena cu întuneric desăvârșit
unde nicicând n-a pătruns nicio rază.
în deșertul distrugător al non-verbalității.

monstrul cu o mie de chipuri ne mestecă pe-ndelete,
cu plăcere.

but they neither see, nor hear me.

I've stopped on the edge of the road
and I'm watching them. in fact, I
am the one I'm watching, as I go by.

I want to touch them, to caress them, to encourage them.
but they vanish. strange,
after them, I vanish as well, instantly.

we all vanish inside the open mouth of the abstract monster.
inside the vacuum bag. inside the hatch of time.
inside the hell filled with complete darkness
where no ray has ever entered.
inside the ravaging desert of non-verbality.

the thousand-faced monster chews us thoroughly,
relishing.

Translated by Adrian Bucur

Translation
Café

August 2015

**soarele târziu de noiembrie intră blând
în trupul meu vechi,**

razele lui înaintează pe coridoarele
melancolice ale abației interioare,
trec dintr-o chilioară în alta,
pe rând luminându-le.

încet se îndreaptă lumina apoi
spre adânc,
încet,
așa cum cobora mama în aprilie
cele o sută douăzeci de trepte
de la monument, spre Dunăre,
prin mica pădure cu miresme tari.

**the late November sun gently penetrates
my ancient body,**

his rays advance along the corridors
of the doleful abbey from inside of me,
I pass from one little cell to another,
lighting them one by one.

slowly then the light is cast
upon the depths,
slowly,
just as in April my mother used to walk down
a hundred and twenty steps
from the monument to the Danube,
through the little forest with strong scents.

Translated by Ecaterina Cotelan

Translation
Café

August 2015

mergeam într-o dimineață

mergeam într-o dimineață prin cartier, pe *Doamna Ghica*,
mi-am amintit spusele cuiva
„eu nu dorm, eu visez”
și mi-am zis că asta mi se întâmplă și mie.

ajuns pe *Colentina*,
am pornit spre *Bucur* și m-am gândit
că sunt unii care, orice întrebare li s-ar pune,
dau totdeauna numai și numai răspunsul greșit.
iar unul dintreăștia
sunt și eu.

în dreptul bisericii,
mă pregăteam s-o iau spre *Hala Obor*
când mi-a trecut prin cap că oamenii
sunt ca tăciunii stinși, își consumă
mesajul devreme și pe urmă
nu mai au nimic de spus, de făcut,
se învârtesc în gol ca acul patefonului
ajuns la capăt, pe placă –

I was walking one morning

I was walking one morning through the neighbourhood, along
Doamna Ghica Street,
I remembered someone's words
“I don't sleep, I dream”
and I said to myself that this also happens to me.

I reached *Colentina* Road,
I headed towards *Bucur* and I thought
that there are some who, no matter the question,
give the wrong answer again and again.
and one of them
is also me.

in front of the church,
I was going to head for *Hala Obor*
when it crossed my mind that people
are like burned out coal, they consume
their message early and then
they have nothing more to say, to do,
they're lost in motion like the needle of a gramophone

și iar mi s-a părut că e chiar
cazul meu.

ce mai, aveam o părere foarte proastă despre mine
în dimineața aia. dar s-a dovedit
că nu eram terminat,
cum credeam. fiindcă, din senin,
am început să mă metamorfozez ca-n
povestirea lui Kafka.
însă nu în gândac m-am preschimbat,
ci într-un obiect luminos.

bănuț de inox,
sau băț de chibrit aprins,
sau ciob de sticlă
care sclipea în soare – oricum,
cert e că am început să
împrăști o lumină mică-mică, puțină-puțină,
părelnică aproape, totuși era ceva.

which has reached the end of the disc –
and again it seemed to me that this is also
my case.

really now, I had a very low opinion of myself
that morning. but it turned out
that I wasn't as washed-up,
as I thought. because, all of a sudden,
I started metamorphosing like in
Kafka's story.
and I didn't turn into a beetle,
but into a luminous object.

a stainless steel coin,
or a lit match,
or a glass fragment
that shines in the sun – anyway,
the fact is that I began to
emanate a tiny-tiny, little-little light
almost beneficial, it was something.

Translated by Ecaterina Cotolan

petrecusem atâta timp în cârciuma aia

încât târziu când cel din dreapta mea mi-a cerut răstit
ia-ți casa în spinare și du-te!,
eu chiar așa am făcut,
parcă mi-ar fi cerut cel mai firesc lucru de pe lume,
cum ar fi să-i dau un foc, de exemplu.

am ridicat casa pe umeri
și am plecat prin noaptea necurmată
fără să întorc privirea.

iar când mi s-a făcut somn
am lăsat casa jos și am intrat în ea
să dorm.

dar nu știu cum s-a întâmplat că
n-am avut loc în pat,
picioarele îmi ieșeau pe fereastră,
iar inima și mintea îmi rămăseseră pe undeva, pe-afară,
ca să nu spun că nimerisem cu anumite părți din mine

I had spent so much time in that bar

that late when the one sitting on my right barked at me
take your house on your back and go!
I actually did it,
as if he'd asked me to do the most natural thing in the world,
like setting him on fire, for example.

I lifted the house on my shoulders
and I left through the unabated night
without looking back.

and when I became sleepy
I set the house down and went into it
to sleep.

but I don't know how it happened that
I didn't fit onto the bed,
my legs were hanging out the window,
and my heart and mind remained somewhere outside,
not to mention that some parts of me ended up

în cu totul alt an și chiar
în cu totul alt secol decât la plecare.

vai, vai, lucrurile se stricaseră rău de tot
și nu le mai puteam ține în frâu.

nu-mi găseam odihna acolo, n-aveam cum,
am vrut să mă înapoiez în ținutul de unde venisem.

am dat să ies, dar în jurul casei
dispăruseră drumuri și stele,
era doar prăpastie,
un hohot de râs împărăția universul,
un hohot sardonic de râs.

in a completely different year, and even
in a completely different century than when I'd left.

my, my, things had gone really bad
and I couldn't handle them anymore.

I couldn't find rest there, it wasn't possible,
I wanted to go back to the land from which I came.

I tried to get out, but around the house
roads and stars had disappeared,
there were only chasms,
a roar of laughter was ruling the universe,
a sardonic roar of laughter.

Translated by Ecaterina Cotolan

**am împlinit 60 de ani
într-o zi de primăvară așa și așa,**

de fapt, mai mult așa:

ploua exasperant cum plouă într-un film suedez,
iar lumina era sărăcăcioasă, subțire –
rochie veche și ieftină de stambă,
tocită de atâta purtat.

cineva m-a întrebat
cum mă simt la vârsta asta.

n-am zis nimic,
am ridicat din umeri și am zâmbit.
adevărul e că mă simțeam de parcă aș fi mers pe sârmă,
pe o sârmă întinsă între două blocuri, deasupra șoselei Colentina,
și aș fi vrut să las impresia
că pășesc pe un trotuar obișnuit.

totuși, am sărbătorit,
deși mi se părea
că n-am ce.

**I turned 60
on a so and so Spring day,**

in fact, more so:

it was raining aggravatingly like it rains in a Swedish movie,
and the light was poor, flimsy –
an old and cheap cotton dress,
used till it was worn out.

somebody asked me
how do I feel at this age.

I didn't say anything,
I shrugged my shoulders and I smiled.
the truth is I felt as if I were walking on a wire,
a wire stretched between two blocks, above *Colentina* Road,
and I would have wanted to give the impression
that I was walking on a normal footway.

anyway, I celebrated it,
although it seemed to me
that I had no reason to.

colegii, prietenii mi-au adus în dar
o sumedenie de sticle cu băutură.
unul din ei chiar s-a mirat:
câtă băutură ai primit, ai putea deschide un magazin!
am zâmbit, iarăși. eram sigur că n-o să se întâmple asta.
altceva mă neliniștea: mă gândeam că sunt într-adevăr
prea multe sticle, e posibil
să închid ochii
înainte să se termine sticlele alea.

la vârsta asta,
în orice moment te-aștepți să vină sfârșitul.
mai ales că am semne: noaptea,
când mă trezesc aiurea,
surprind la porțile mele
tot felul de ființe străine
îmbulzindu-se,
nerăbdătoare să-mi ia locul în trupul
care va rămâne vacant
prin dispariția mea.
probabil știu necunoscuții ăia ce știu de se îngheșuie.

my colleagues and friends brought me as a gift
lots and lots of liquor bottles.
one of them was even astonished:
you received so much liquor, you could open up a store!
I smiled again. I was sure that that would never happen.
something else bothered me: I was thinking that there are really
too many bottles, it is possible
that I may close my eyes forever
before those bottles are finished.

at this age,
you expect the end to come at any moment.
especially since there are signs: at night,
when I wake up randomly,
I find at my gates
all sorts of strange creatures
crowding around,
to take my place in the body
which will remain vacant
after my extinction.
those strangers probably have a reason to herd together.

zău, chiar nu-mi dădea pace gândul
că o parte din sticlele alea
ca și atâtea alte nimicuri
or să-mi supraviețuiască.

why, it really kept haunting me, the thought
that some of those bottles
like many other nothings
will surpass me.

Translated by Ecaterina Cotolan

Translation
Café

August 2015

**dimineata, pe plaja,
trupurile noastre îmbătrânite:**

pânțele revărsate, piei căzute, părul alb și rărit,
atâtea beteșuguri văzute și nevăzute,
arătăm ca orașul Berlin la sfârșitul războiului,
devastat, după asaltul aliaților.

în trupurile îmbătrânite doar sufletul e tânăr:
cal roșu sau alb ce aleargă impetuos
pe un câmp verde.
dar câmpul verde parcă e făcut cu creionul
și-l șterge cineva cu guma,
iar calul rămâne în aer,
fără iarbă și colb sub picioare,
singur, al nimănui.

trupuri îmbătrânite, trupuri în năruire.

trupuri cucerite de durere
precum marea aceea îndepărtată de corăbiile piraților.

**in the morning, on the beach,
our old bodies:**

gushing stomachs, fallen skins, white and thin hair,
so many afflictions both seen and unseen,
we look like the city of Berlin at the end of the war,
devastated, after the allies' assault.

in aged bodies the soul alone is young:
red horse or white that impetuously races
along a green field.
but the green field looks as if it were pencil-drawn
and someone's erasing it,
and the horse is left in the air,
with no grass nor dust under its feet,
alone, forsaken.

aged bodies, failing bodies.

bodies conquered by pain
like that far-away sea conquered by pirates' ships.

de ce părăsim această lume
astfel,
umiliți, în genunchi:
altă cale nu există?
aș schimba chimia.
să dispărem brusc, dizolvați în lumină.

why do we leave this world
like this,
humiliated, down on our knees:
is there no other way?
I would change chemistry.
so that we would disappear suddenly, dissolved into light.

Translated by Adrian Bucur

**în noaptea asta nu mi-e somn,
oboseala nu m-atinge.**

stau pe terasă, ascult greierii, un tril de pasăre,
foşnetul frunzelor, mă las acoperit
de răcoare, de linişte. simt negreşit: acum
sunt de neînvins, sunt nemărginit.
şi mă deschid.

mă deschid ca poarta unei cetăţi
pe care se grăbesc să intre
mulţimile de pelerini.

toamna târziu mama ducea ghivecele cu flori
de pe verandă-n casă, la căldură,
să le ferească de gerul iernii.
şi eu. şi eu. mă deschid.
iau înăuntru, la adăpost, totul.
mut în mine totul.
pământul, râul, cerul cu stele.
totul devine interior. lumea

**tonight I'm not sleepy,
weariness can't touch me.**

I'm sitting on the terrace, listening to the crickets, bird-song,
murmur of leaves, I let myself be draped
in coolness, in silence. I certainly feel it: now
I'm invincible, I'm endless.
and I'm opening up.

I'm opening up like the gate of a fortress
through which the crowds of pilgrims
hurry to enter.

late in Autumn my mother used to take the potted plants
from the veranda into the house, where it was warm,
to keep them away from the cold of winter.
and I. and I. am opening up.
I take everything inside, to shelter.
I move everything into me.
the earth, the river, the sky with the stars.
everything becomes internal. the world

se adună-n mine.
lăuntrică.
salvată.
de-a pururi.

gathers inside of me.
inner.
saved.
for eternity.

Translated by Ecaterina Cotolan